

PARAULA I VIDA

«Sigueu sants perquè jo sóc sant!» (1Pe 1,16)

La gran festa de Tots Sants enguany la vivim en el diumenge, la pasqua setmanal per als cristians. És perquè

Crist ha ressuscitat que nosaltres som fills de Déu, hem rebut el perdó i hem estat fets, pel baptisme, hereus de la vida eterna. Tots els sants de Déu ens ho recorden i pregunten per nosaltres, perquè puguem arribar feliçment a la pàtria celestial. Aquesta és la nostra esperança!

La Verge Maria i tots els sants, amb els seus mèrits units als de Jesucrist, l'únic mitjancer i redemptor, ens aporten el perdó dels pecats, l'augment de gràcia i el premi de la vida eterna. I ens fan arribar la gran veritat que és possible la santedat en tots els estats de vida i en tota circumstància. Avui ho celebrem en una única i sublim festa. No es tracta només dels sants dels quals fem memòria en la litúrgia, sinó de tots, els anònims, els desconeguts, els més propers a nosaltres i amb els quals hem conviscut, que ja ens han passat al davant i ara ens atreuen i animen cap a la santedat.

«Tots podem ser sants!» proclama el Papa Francesc. «Tots els cristians, com a batejats, tenen una igual dignitat davant el Senyor i els uneix una mateixa vocació que és la santedat.»

I també diu: «Els sants no són herois, sinó pecadors que segueixen Jesús pel camí de la humilitat i de la creu, i així es deixen santificar per Ell, perquè ningú no es fa sant a si mateix». L'Església, per més que estigui formada per pecadors com nosaltres, és «santa, catòlica i apostòlica», així ho afirmem en el Credo, ja que és Déu qui la fa viure en la santedat i la renova constantment amb la seva gràcia santificant. Però també és cert que d'entre els pecadors, el Senyor elegix algunes persones per fer veure millor la santedat, per fer veure millor que és Ell qui santifica. «La santedat, diu el Papa, és el rostre més bell de l'Església: és descobrir-se en comunió amb Déu, en la plenitud de la seva vida i del seu amor. S'entén, doncs, que la santedat no és una prerogativa només d'alguns: és un do que s'ofereix a tots, ningú no n'està exclòs, per això constitueix el caràcter distintiu de tot cristià». Així és com la santedat no és reservada només als que tenen la possibilitat de fugir del món, ja que «la santedat és viure amb amor» i oferir «el testimoni cristià en les ocupacions de cada dia on estem cridats a convertir-nos en sants. Cadascú en les condicions i en l'estat de vida en què es troba.»

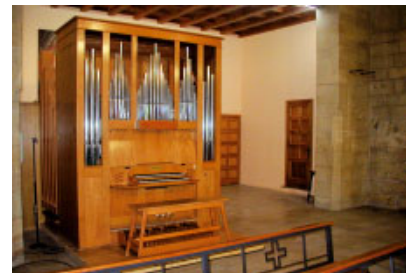
La festa de Tots Sants ens porta a desitjar ser més amics de Jesús i a estar-li units, com ho foren els sants i les santes de Déu, exemplars testimonis de fe i amor en les diferents èpoques en què van viure. Ho canta bellament el conegut gòspel: «*Oh when the saints*»... «*O quan els sants marxin plegats, jo també vull ser-hi*»... proclamant així l'esperança en la resurrecció que viuen la Verge Maria i tot els sants i la confiança en la transformació de tot el que hem viscut en aquest món, en una plenitud que ara ni podem somniar, ja que res no es perdrà i Déu farà «*que tot sigui nou*» (Ap 21,5). Alegrem-nos per la festa d'avui. No la confonguem amb el dia dels difunts, que se celebra litúrgicament l'endemà. Avui cantem la glòria que ja posseeixen els germans que han viscut les benaurances (cf. Mt 5,1ss). Lloem-los i demanem-los que ens acompanyin i protegeixin, i que un dia ens rebin a la glòria.

Així ho proclama la litúrgia en la mort d'un batejat: «*Que els àngels t'acompanyin al Paradís, que a la teva arribada, et rebin els màrtirs, i et facin entrar a la ciutat santa de Jerusalem.*»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Nou orgue al Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes

El diumenge 11 d'octubre, al Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, va tenir lloc la benedicció del nou orgue instal·lat a l'església del Monestir. Mn. Ignasi Navarri, Vicari General, va presidir l'Eucaristia on hi van participar un bon nombre de Germans Maristes i molts fidels dels pobles veïns. A la Missa va ser recordat l'Arquebisbe Joan Martí en el sisè aniversari de la seva mort i es va encomanar al Senyor l'ànima del germà marista, Antonino Fernández, de cos present, i que l'endemà, festa de la Mare de Déu del Pilar, rebria cristiana sepultura. Després de la Missa es va procedir a la benedicció del nou orgue, i va tenir lloc el concert inaugural a càrrec de l'organista Sr. Miguel González i la soprano Maria Josep Rúbies.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La salvació del nostre món

El cristianisme vol salvar el nostre món humà fent comunitats «de cada tribu, llengua, poble i nació» (Ap 5,9) que visquin segons l'Esperit evangèlic en la fe, l'amor i la pau. Aquesta és l'obra de Déu en Jesucrist.

La tasca de cristianitzar la pròpia cultura és llarga i difícil. Sempre estem disposats a veure clar què han

de corregir els altres per ser bons cristians però posar en dubte les pròpies evidències culturals necessita una tasca enorme de sinceritat, de revisió, de senzillesa, de conversió.

Si algun pecat hem fet les comunitats cristianes ha estat beneir sense discussió allò que tenim per evident, quan no era fruit de l'Evangeli

sinó simple inèrcia del tancament i l'egoisme.

Estem acostumats a fer l'anàlisi «del nostre món», és a dir, de l'estructura econòmica, dels valors ambientals, de la vivència sexual, conjugal, familiar. No oblidem que aquestes anàlisis no es poden quedar en dades sociològiques o en exigències als polítics. Són crides als grups i a les

comunitats cristianes a fer-se conscients del que hi ha d'antievangèlic en el nostre ambient i de crear en la pròpia comunitat uns nous valors i un nou esperit més d'acord amb l'Evangeli. És el camí cristià de la salvació del nostre món.

Gaspar Mora
Professor emèrit
de la FTC

PALABRA Y VIDA

«¡Seréis santos porque yo soy santo!» (1Pe 1,16)

La gran fiesta de Todos los Santos este año la celebramos en el domingo, la pascua semanal de los cristianos. Es porque Cristo ha resucitado que nosotros somos hijos de Dios, hemos recibido el perdón y hemos sido hechos, por el bautismo, herederos de la vida eterna. Todos los santos de Dios nos lo recuerdan y oran por nosotros, para que podamos llegar felizmente a la patria celestial. ¡Esta es nuestra esperanza!

La Virgen María y todos los santos, con sus méritos unidos a los de Jesucristo, el único mediador y redentor, nos aportan el perdón de los pecados, el aumento de gracia y el premio de la vida eterna. Y nos revelan la gran verdad de que es posible la santidad en todos los estados de vida y en toda circunstancia. Hoy lo celebramos en una única y sublime fiesta. No se trata sólo de los santos de los que hacemos memoria en la liturgia, sino de todos, los anónimos, los desconocidos, los más cercanos a nosotros y con los que hemos convivido, que ya nos han adelantado, y ahora nos atraen y animan hacia a la santidad.

«¡Todos podemos ser santos!» proclama el Papa Francisco. «Todos los cristianos, como bautizados, tienen una igual dignidad ante el Señor y los une una misma vocación, que es la santidad». Y también afirma: «Los santos no son héroes, sino pecadores que siguen a Jesús por el camino de la humildad y de la cruz, y así se dejan santificar por Él, porque nadie se hace santo a sí mismo». La Iglesia, por más que esté formada por pecadores como nosotros, es «santa, católica y apostólica», así lo afirmamos en el Credo, puesto que es Dios quien la hace vivir en la santidad y la renueva constantemente con su gracia santificante. Al mismo tiempo también es cierto que de entre los pecadores, el Señor elige algunas personas para dar a conocer mejor la santidad, para dar a conocer mejor que es Él quien santifica. «La santidad, dice el Papa, es el rostro más bello de la Iglesia: es descubrirse en comunión con Dios, en la plenitud de su vida y de su amor. Se entiende, pues, que la santidad no es una prerrogativa sólo de algunos: es un don que se ofrece a todos, nadie está excluido, por ello constituye el carácter distintivo de todo cristiano». Así es como la santidad no está reservada sólo a los que tienen la posibilidad de huir del mundo, ya que «la santidad es vivir con amor» y ofrecer «el testimonio cristiano en las ocupaciones de cada día, donde estamos llamados a convertirnos en santos. Cada uno en las condiciones y en el estado de vida en que se encuentra».

La fiesta de Todos los Santos nos lleva a desear ser más amigos de Jesús y estarle unidos, como lo fueron los santos y las santas de Dios, ejemplares testigos de fe y amor en las diferentes épocas en que vivieron. Lo canta bellamente el conocido gospel: «*Oh when the saints*»... «*O cuando los santos marchen juntos, yo también quiero estar*»... proclamando así la esperanza en la resurrección que viven la Virgen María y todos los santos y la confianza en la transformación de todo lo que hemos vivido en este mundo, en una plenitud que ahora ni podemos soñar, ya que nada se perderá y Dios hará «*que todo sea nuevo*» (Apo 21,5). Alegrémonos por la fiesta de hoy. No la confundamos con el día de los difuntos, que se celebra litúrgicamente en el día siguiente. Hoy cantamos la gloria que ya poseen los hermanos que han vivido las bienaventuranzas (cf. Mt 5,1ss). Les alabamos y les pedimos que nos acompañen y protejan, y que un día nos reciban en la gloria. Así lo proclama la liturgia en la muerte de un bautizado: «*Al paraíso te lleven los ángeles, a tu llegada te reciban los mártires y te introduzcan en la ciudad santa de Jerusalén*».

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Ordenació diaconal i admissió als Ordes a Guissona

El seminarista d'Urgell Gabriel Casanovas i Vila fou ordenat de diaca incardinat a la diòcesi d'Urgell, el 12 d'octubre, Festa de la Mare de Déu del Pilar, a l'església parroquial de Santa Maria de Guissona, dins una joiosa celebració presidida per l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives.

Dins la mateixa missa, el Sr. Antoni Baldomà i Molins, fill de Balaguer, casat i amb quatre fills, fou admès als Sagrats Ordes, ja que pròximament serà ordenat de diaca al Sant Crist de Balaguer.

A la missa solemne hi eren presents el Rector de Guissona, Mn. Ramon Balagué, on Mn. Gabriel ha prestat servei pastoral en els darrers dos anys, i el Vicari General i responsable del Seminari Diocesà, Mn. Ignasi Navarri, el Vicari episcopal Mn. Antoni Elvira, el Rector i Vicerector del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, Mn. Norbert Miracle i Mn. Jaume Casamitjana respectivament, així com molts altres diaques i preveres de la Diòcesi i de les Diòcesis germanes de Catalunya, companys d'estudis i formació del nou diaca Mn. Gabriel. També les famílies i amics dels dos ordenands.

A l'homília de la celebració, Mons. Vives esperonà l'Antoni Baldomà a seguir preparant-se amb responsabilitat per al ministeri que rebrà pròximament, i sobre-

tot se centrà en el ministeri que rebrà el nou diaca de l'Església d'Urgell, en camí cap al presbiterat, Mn. Gabriel Casanovas, perquè sempre fidel a Crist, es mantingui atent a la Paraula de Déu que haurà de predicar amb coherència de vida, així com fidel al celibat que lliurement i humilment prometia davant l'Església, per tal de tenir sempre un cor indivís i ple d'amor cast a Déu i als germans, especialment als més pobres i necessitats.

A les seves paraules finals d'agraïment el nou diaca va recordar tots els qui l'han ajudat en el seu procés vocacional, ben especialment els seus rectors i formadors.

També tingué un record per Mn. Ramon Balagué i els fidels de Rubí, la seva vila natal, així com de Guissona i dels pobles veïns, als qui va demanar la seva pregària en el moment d'encetar aquest camí de compromís eclesial per sempre.

En acabar la celebració, Mn. Gabriel Casanovas al Col·legi del Roser, va rebre alguns regals simbòlics dels feligresos, entre ells, una estola amb els noms de tots els petits pobles propers a Guissona, als quals ajuda des de fa uns anys.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els infants (I)

A vui em centraré en el gran do que són els infants per a la humanitat.

Primer els nens ens recorden que tots, en els primers anys de la vida, hem estat completament dependents de les atencions i de la bondat dels altres. I el Fill de Déu no es va voler estalviar aquest passatge. És el misteri que contemplem cada any, per Nadal. El pessebre és la icona que ens comunica aquesta realitat de la manera més senzilla i directa.

Els nens són en ells mateixos una riquesa per a la humanitat i

també per a l'Església, perquè ens recorden constantment la condició necessària per entrar en el regne de Déu: no considerar-se autosuficients, sinó amb necessitat d'ajut, d'amor, de perdó.

Els infants ens recorden que sempre som fills: encara que ens convertim en adults o ancians, encara que esdevinguem pares, encara que ocupem un lloc de responsabilitat, per sota de tot això queda la identitat de fill. Tots som fills. I això ens porta de nou al fet que la vida no ens l'hem donada nosaltres sinó que l'hem re-

buda. El gran do de la vida és el primer regal que hem rebut.

Però hi ha tants dons, tantes riqueses que els infants porten a la humanitat. Porten la seva manera de veure la realitat amb una mirada confiada i pura. Al mateix temps, la seva mirada interior és pura. Els nens tenen la capacitat de somriure i de plorar. Jesús invita els seus deixebles a «fer-nos com els infants», perquè «el Regne de Déu és dels qui són com ells» (cf. Mt 18,3; Mc 10,14).

(Dimecres, 18 de març de 2015.)

Conèixer per estimar, estimar per motivar: Jornada Diocesana de Catequesi

Més de cent catequistes reben l'enviament al ministeri apostòlic

La Jornada Diocesana de Catequesi d'Urgell, que se celebrà el dissabte 10 d'octubre a La Seu d'Urgell, va posar èmfasi en l'acompanyament dels joves des de l'estimació i el coneixement, cercant la seva motivació interior.

Jaume Martorell, vicedelegat de Catequesi de la diòcesi de Mallorca i psicòleg, va parlar a bastament de l'acompanyament dels joves des de l'estimació i el coneixement. En l'Eucaristia —celebrada a l'església del Seminari— Mons. Joan-Enric Vives va enviar al ministeri catequètic als participants.

La trobada es va celebrar en la sala de conferències del Seminari Diocesà. Mons. Vives posà en relleu la importància de deixar la llavor del més essencial de coneixement de Jesucrist en els infants: que Déu ens

estima i que Jesucrist va morir per nosaltres. Aquest és un element clau que hem de confiar què acabarà donant fruits en la vida dels nens i nenes que els catequistes acompanyen. Jaume Martorell, per la seva banda, que va titular la seva ponència «**Conèixer, estimar, motivar...**» considerà que «aquests tres verbs haurien de formar part del vocabulari bàsic de qualsevol catequista». Convocats per la Delegació de Catequesi, els mossens i catequistes també van posar en comú les seves experiències i dificultats a l'hora de fer catequesi als infants. La trobada també fou el moment per recordar als assistents la propera convocatòria de formació: les VIII Jornades Interdiocesanes de Formació de Catequistes que se celebraran enguany a Tortosa, del 13 al 15 de novembre de 2015.

Jaume Martorell: «Conèixer per estimar»

En paraules de Jaume Martorell: «Si volem que el missatge de l'Evangeli toqui realment el cor dels infants que vénen a la catequesi, cal que utilitzem aquells mitjans que estan en sintonia amb el moment evolutiu en què es troben aquests nois i noies. I això únicament és possible quan ens interessem ver-

taderament per ells i aprenem com pensen, com senten i com es relacionen en aquestes edats. Deia sant Agustí que "no és possible estimar allò que es desconeix". En aquest sentit, el fet de descobrir quins són els mecanismes interns que es troben darrera de la manera de ser i d'actuar dels infants de 8 a 12 anys ens obre la porta per acollir-los i estimar-los de debò, tal com vénen i tal com són... Perquè quan un noi o una noia se sent estimat, la seva receptivitat s'obre d'una manera gairebé miraculosa, i ja no és necessari "inventar la pólvora" per aconseguir que el missatge arribi al seu cor. L'amor és la font de motivació més poderosa que existeix.»

VIII JORNADES DE FORMACIÓ PER A CATEQUISTES

«Ajudar a fer el salt cap al Misteri»

El Secretariat té obertes les inscripcions per a participar en aquestes jornades, que se celebraran a partir del divendres 13 de novembre. A les 17 h és prevista l'acollida al Seminari de Tortosa. Les jornades més intenses seran dissabte i diumenge amb diverses ponències i tallers. La matrícula del curs és de 30 €. Informació a www.sic-catequesi.cat, tel. 933 021 041.

AGENDA

- 2 de novembre:**
—Comença la Setmana del Cinema Espiritual a Andorra. Per a infants i joves dels tres sistemes educatius i per a adults. Cinemes Illa Carlemany.
- 3 de novembre:**
—Festa de Sant Ermengol, patró secundari de la diòcesi.
- 9 de novembre:**
—Festa del Sant Crist de Balaguer.
- 14 de novembre:**
—Consell Diocesà Càritas a Balaguer.
- 20-21 de novembre:**
—Canòlich Music a Sant Julià de Lòria (Andorra).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 2. ■ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.7b-18 / Jn 11,17-27]. Comemoració de tots els fidels difunts.
- 3. ■ Dimarts (□ a Urgell)** [Rm 12, 5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).
- 4. □ Dimecres** [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Sant Carles

Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Dijous [Rm 14,7-12 / Sl 26 / Lc 15,1-10]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe. A Sant Feliu de Llobregat: Beata Maria Ràfols, verge.

6. ■ Divendres [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. Sants i beats màrtirs de s. xx a Espanya; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Leonard, anacoreta; beata Beatriu, verge.

7. ■ Dissabte [Rm 16,3-9.16. 22-27 / Sl 144 / Lc 16,9-15]. Beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.

8. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [1R 17,10-16 / Sl 145 / He 9,24-28 / Mc 12,38-44]. Sant Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618).

Tots Sants

COMENTARI

L'Església, multitud de sants

L'Apocalipsi és llibre d'esperança que canta la victòria final de l'Anyell (Crist). Un triomf que reclama forta lluita dels seus seguidors; per això l'interrogant desesperat: *Ningú no serà capaç de resistir?* (Ap 6,17).

El *vident* —que veu les coses amb ulls de Déu— *va sentir el nombre dels marcats* que han restat fidels a Déu: *cent quaranta-quatre mil*, xifra que ell *va sentir* però no ha comptabilitzat. No és cap numerus clausus sinó resultat de multiplicar 12 Tribus del Poble de l'Antiga Aliança x 12 Apòstols de la Nova Aliança x 1.000 (xifra només a l'abast de Déu). Els simbòlics *cent quaranta-quatre mil* poden identificar-se amb *la multitud que ningú no l'hauria poguda comptar*. Multitud innumerable que també avui és feliç plenament vivint les Benaurances, resum perfecte de l'Evangelí.

Són els qui, responen a *la prova d'amor que ens ha donat el Pare reconeixent-nos i fent-nos fills seus*, viuen com a fills que s'assemblen al Pare amb Jesús com a model.

El programa de Jesús és clar: *feliços de debò* ja ara ho són *els pobres en l'esperit* que amb la pobresa-virtut (filla del desprendiment i la confiança en Déu) van derrotant la pobresa-pecat (filla de les injustícies i contrària a Déu); *...els qui ploren* amb amor dolent-se del mal que veuen; *...els humils* que reben l'ajut del Déu que prefereix els més petits; *...els qui tenen fam i set de la justícia* comproment-se a favor d'ella i no només somiant-la; *...els compassius*, que pregunten conscientment la petició «*Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem*» del Parenostre; *...els nets de cor* que, fixant-se més en el bé, no es deixen vèncer pel mal sinó que vencen el mal amb la força del bé; *...els qui posen pau* treballant pel fruit de la justícia i de l'amor; *...els perseguits* que porten al seu cos les marques del Crucificat.

D'aquests n'hi ha hagut i n'hi ha una multitud! Ens hi apuntem? Només per aquest camí serem feliços de debò ja ara i per l'eternitat.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 7,2-4.9-14)

Jo, Joan, vaig veure un àngel que pujava de sol i xent i tenia la marca del Déu viu, i cridà amb totes les forces als quatre àngels que havien rebut el poder de fer mal a la terra i al mar: «No feu cap mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que haurem marcat al front els servents del nostre Déu». Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel.

Després vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, i cridaven amb totes les forces: «Hosanna al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell». I tots els àngels s'estaven drets al voltant del tron, dels ancians i dels quatre vivents, i es prosternaren davant el tron amb el front fins a terra, adorant Déu, i deien: «Amén. Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén». Llavors un dels ancians em va preguntar: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs.»

▶ Salm responsorial (23)

R. *Aquests són els qui vénen per veure-us de cara, Senyor.*

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten. / Li ha posat els fonaments dins els mars, / i les bases, a les fonts dels rius. R.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? / Qui pot estar-se al recinte sagrat? / El qui té el cor sincer / i les mans netes de culpa, / que no confia en els déus falsos. R.

Rebrà benediccions del Senyor, / rebrà els favors del Déu que salva. / Aquests són els qui vénen a buscar-vos, Senyor, / per veure-us de cara, Déu de Jacob. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,1-3)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. I tothom qui té aquesta esperança en ell es purifica, tal com Jesucrist és pur.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

(Mt 5,1-12a)

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient:

«Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meua, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel.»

▶ Lectura del libro del Apocalipsi

(Ap 7,2-4.9-14)

Luego vi a otro ángel que subía del oriente llevando el sello del Dios vivo. Gritó con voz potente a los cuatro ángeles encargados de dañar a la tierra y al mar, diciéndoles: —«No dañéis a la tierra ni al mar ni a los árboles hasta que marquemos en la frente a los siervos de nuestro Dios.» Oí también el número de los marcados, ciento cuarenta y cuatro mil, de todas las tribus de Israel. Después de esto apareció en la visión una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua, de pie delante del trono y del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Y gritaban con voz potente: —«¡La victoria es de nuestro Dios, que está sentado en el trono, y del Cordero!» Y todos los ángeles que estaban alrededor del trono y de los ancianos y de los cuatro vivientes cayeron rostro a tierra ante el trono, y rindieron homenaje a Dios, diciendo: —«Amén. La alabanza y la gloria y la sabiduría y la acción de gracias y el honor y el poder y la fuerza son de nuestro Dios, por los siglos de los siglos. Amén.» Y uno de los ancianos me dijo: —«Ésos que están vestidos con vestiduras blancas ¿quiénes son y de dónde han venido?» Yo le respondí: —«Señor mío, tú lo sabrás.» Él me respondió: —«Éstos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero.»

▶ Salmo responsorial (23)

R. *Éste es el grupo que viene a tu presencia, Señor.*

Del Señor es la tierra y cuanto la llena, / el orbe y todos sus habitantes: / él la fundó sobre los mares, / él la afianzó sobre los ríos. R.

¿Quién puede subir al monte del Señor? / ¿Quién puede estar en el recinto sacro? / El hombre de manos inocentes / y puro corazón, / que no confía en los ídolos. R.

Ése recibirá la bendición del Señor, / le hará justicia el Dios de salvación. / Éste es el grupo que busca al Señor, / que viene a tu presencia, Dios de Jacob. R.

▶ Lectura de la primera carta de san Juan

(1Jn 3,1-3)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es. Todo el que tiene esperanza en él se purifica a sí mismo, como él es puro.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo

(Mt 5,1-12a)

En aquel tiempo, al ver Jesús el gentío, subió a la montaña, se sentó, y se acercaron sus discípulos; y él se puso a hablar, enseñándoles: —«Dichosos los pobres en el espíritu, porque de ellos es el reino de los cielos. Dichosos los que lloran, porque ellos serán consolados. Dichosos los sufridos, porque ellos heredarán la tierra. Dichosos los que tienen hambre y sed de la justicia, porque ellos quedarán saciados. Dichosos los misericordiosos, porque ellos alcanzarán misericordia. Dichosos los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios. Dichosos los que trabajan por la paz, porque ellos se llamarán los Hijos de Dios. Dichosos los perseguidos por causa de la justicia, porque de ellos es el reino de los cielos. Dichosos vosotros cuando os insulten y os persigan y os calumnien de cualquier modo por mi causa. Estad alegres y contentos, porque vuestra recompensa será grande en el cielo.»